

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conta de 16 números.

RIFA Y SUBASTA.

II.

Vengué es dia d'es Sant, Patró d'es pòble: sa funció religiosa des dematí fonch de lo més solemne que s'havia vist may en aquella Iglesia: parexia que l'òrga s'esgargamellava y es fèya tròssos, y sas campanas repicavan com à desesperadas: sa capella nòva resplandia com una alaca d'òr qu'acaban de comprar per una novia, y es ciris hey estavan tan espèssos com sas espigas de blat à una marjadeta qu'es réga. Es poll, sa murta y sas flòrs anavan en rauja. Sas corregudas foren tant bonas y cridaren tant s'atenció que cinch ò sis anys després encara es parlava d'ellas: guañá sa jóya es cavall d'En Geròni, un des pretendents de na Magdalena de Binifarrell.

Més tart sa plassa es vèya plena de taulètas de venedós de cocas y ensaymadas, de dátils y vellanas, de caramèllos y altras golosinas, y rodetjada no molt lluny de bistias enselladas y carros envelats qu'havian duyt gent de sas possessions y de fòra vila. En mitx d'ella hey havia un gran espay, quadrat ò redonench, fèt amb sos banchs de l'Iglesia, ahont sèyan sas fadrinas totes enllestidas, y derrera sas mares y tias que las se miravan embabayadas, examinant unas y altras amb uys d'enveja es vestits nòus y alacas qu'aquell dia trèyan sas séuas amigas y conegudas.

Ballavan ja sas *mateixas* de que sempre dispòn el señor Batle, tradicional homenatge à s'autoridad, y mentras tant es saig, sensa qu'el xordás ni fés mal d'oreya es rendu discordant d'uns quants jòchs de xeremias, encantava sa primera de sa plassa. A n'es principi eran molts es qui hey dèyan, y s'enfilavan com à carabasseras; però prest trobàren que sa retxa es fèya massa amunt y en desescaren tres ò quatre. Jamay s'havia vist en aquella vila que sa dita passás d'una dobla de vint, ò à lo més de trenta lliuras y es trobavan ja à sas trenta sis: fins à sas quaranta arribá un

altre, y en quedaren dos, un qui pujava de lliura en lliura y s'altra de pesseta en pesseta. Tot es concurs estava admirat d'aquella pretensió tan fòrta, y s'interessava vivament per aquell picapunt en que parexia qu'es-dos guerrés havian determinat fondrerhí es séu patrimoní.

Es saig cridá:

—¡Xexanta tres lliuras y duas pesetas!

Després:

—¡Xexanta tres lliuras y tres pesetas!

Hey hagué un ratet de silènci y es saig doná un crit victoriós:

—¡Setanta lliuras!

Ningú respongué; però n'hi hagué qu'observaren qu'En Geròni cap baix s'en aná à prende es séu cavall, li saltá demunt, girá cap en cóua y sensa dí adióis à ningú desaparagué com una fantasma. Durant aquella fèsta ja no'l véren més per sa plassa.

No succehí axí à n'es de sas quaranta lliuras que parexia fé gala de sa séua derròta y venjarsè de sa séua humillació. Tota sa nit estigué per es ball, entrant y sortint, riguent y folgant amb sos séus amigs, mirant sas atlòtas, donantlós caramèllos, fentles ballá y convidantlas à pendre aygo-gelada com si hagués fèt es propòsit de consumí aquella nit sas quaranta lliuras, y tot axò sensa dirigi may una uyadeta ni un motet à na Magdalena.

Aquesta nò es movia de ca una tia séua situada à un cap de la vila, aguardant es resultat de sas séuas pretensions amb més impaciència que sa des marinés d'un barco que s'ha de fé à la vela, y no vèuen comparexe es capitá. Esperava el sant adveniment com si estigués en es Llims, y no parava un instant: anava d'un cuarto à s'altre sensa tenirhí cap feyna, trèya es cap à sa finestra, y s'en tornava devant es miray per contemplarsè un'estona y passarsè sa mà per demunt sa clenxá. Aquell dia ets séus uys ò es séu miray l'enganavan, perque de bona fè se fèya s'il-lusió de qu'era més guapa que na Tonineta. Heu crèya tant de bònveras que no hauria tengut escrúpol de juraró. Y es qu'ana-

va vestida com una princesa y alacada com un reliquiari. Duya un rebosillo de punt, un gipó de cotó y seda amb botons de pedras de Vich, y faldetas de *tissú* coló de cèl. Axuxí senti remó de xeremias y es séu cor li doná un gran bateg y sas galdas li tornaren vermeyas com à roellas. Esperimentavà es séu esperit en aquell moment una impresió parescuda à sa qu'hauria rebut es séu còs beguentsè una copa gran de vi ranci molt generós. Sa felicitat la enlluernava. Com una reyna asseguda en es séu tròno rebé En Jaume des Niarons, que seguit d'un acompanyament d'obrès y amigs y xeremias y cañas verdas fèya una espècie d'entrada triunfal, com sa d'un general romá qu'hagués fèt entirá es *barbaros* à sas fronteras. Es *barbaros* d'aquell dia eran En Geròni y s'altre de sas quaranta lliuras.

De lo que va succehí aquell vespre no hey ha necessitat de parlarnè, perque bé heu comprenen tots es qui ténen algun conexement de sas costums populás de sas vilas de Mallorca. A na Magdalena la acompanyaren à sa plassa, y després d'havè ballat la tornaren triunfant y gloriosa à ca sa tia. Allá es confits y sas dolsetas, es rollets y sas ensaymadas, s'aygo-gelada y sas botellas demostràren que à n'En Jaume no li venia à un duro y qu'en matèria de *rumbo* ningú li muyava es nàs de saliva. Na Magdalena se mudá es vestit, torná à n'es ball y à la gran hora de sa nit l'acompanyàren à Binifarrell entre festés y atxas de vent encèsas. Havia sortit amb la séua; però prest conegué que aquella era una victòria de sa vanidat y no de s'amor, y qu'ets séus fruyts no eran tan dolsos com ella suposava ántes de tastarlós.

En Jaume, qui es primés dias no cabia en pell de gojós y satisfet, à poch à poch aná desinflantsè com unas xeremias quant acaban de tocarlas. A n'es séu cor n'hi havia prè com à una òlla que bull y la llevan des foch: anava à Binifarrell més espèssas vegadas, y hey entrava com si ja tengué dins sa butxaca es diploma de jèndre de la casa. Allá ningun des dos guerrés li fèya om-

bra, y axò servia més per refredá que per encalentí sa séua passió. L'amo'n Jòrdi ni li fèya cèyas, ni bavava d'alegria en veurel, y de na Magdalena en podriam dí dos doblés de lo mateix. Però, encara que rancaséga, sas còsas s'encaminavan de tal manera qu'à n'es jornalés y missages ja els aparexia senti oló d'arròs de nòssas.

Sa tia Coloma, jermana de sa mare de na Magdalena, estimava tant sa naboda com si fós una fiya, y de tant que l'estimava no poria consentí en que s'hagués de casá amb En Jaume, perque deya qu'es Niarons era una possessió mal alegre, lluny de remeys, un poch mal sana, y que sé jò quantas còsas més. Sa veritat es que li tirava En Geròni, l'havia protegit sempre, y en tengué un sentiment de mòrt quant va veure que no era éll es qui havia posat més amunt sa dita. Però aquell dia sabé fé es dissimulo, representá es papé que li corresponia y no doná rès à conexe.

Un dematí s'en pujá à Binifarrell y trobá na Magdalena un poch de mal humó, perque sa cosidora li havia esgarrat un jipó nou, li havian duyt de Ciutat un flòch coló de cèl y ella l'volia coló de canari, y es vespre anterior, per si's tort ò si's mètlera, las havia tenguadas un poquet amb En Jaume. Després de conversá un'estona de còsas caseras, sa tia Coloma li va dí:

—¿Qué vòls que't diga, fieta méua? Tròb que t'has aprimada.

—Si axò es vè, jò no'u he conegut encara.

—Estás un poquet descolorida.

—Son es vòstros uys qui vos ho fan veure.

—Densá qu'estás tota fidèus amb En Jaume.....

—Si jò no estig tota fidèus. L'estimo lo que'm basta per casarmé amb éll, y lo que no'm fariá nòsa per casarmé amb un altre.

—Ydò, ¿no téns En Geròni?

—El tenia. ¿Creureu que diumenge sortint de missa em passá p'es costat y no'm va escometre, ni'm saludá, ni tant sòls em mirá de cóua d'uy. Anava més sèrio qu'el Pare Bestart.

—Axò vòl dí que t'estimava molt y qu'encarara t'estima. Si sabesses quin sentiment en va tení de sa mala pasada que li féras. No so poria pahí. Jò l'he compatit molt.

—Cap mala passada. Jò li havia parlat ben clá. Vuy ballá sa primera de sa plassa, y em casaré amb so qui la'm farà ballá.

—Bòn rebots y à l'ayre. ¿Y tanta ballera tenias?

—L'añy passat la ballá sa de Son Còvos y jò no som manco qu'ella. En Geròni se retirá.....

—Per prudència, per no essé cabesut, per no doná que xerrá à la gent. Volgueras que't posassen à s'encant, y ja estás venuda.

—¿Y perqu' he d'está venuda? ¿Quin defècte trobau à n'En Jaume per durló tant de bròca?

—Un y gròs que no l'hey pug perdoná.

—¿Còm es ara?

—Es de fora vila.

—¿Y qu' hey fa axò?

—¿Qu' hey fa dius? ¡Bòn rebota ferre-
ra! Que'n essé casada t'en haurás d'aná allá à las masmorras y estarás tota sola, y si un dia téns questions amb En Jaume no tendrás ningú que't vénga ajuda.

—No tendrem questions si Déu ho vòl.

—¿Y qui pòt dí d'aquest' aygo no beuré? Y ademés. Ara tú y jò mos veym dos ò tres pichs cada setmana y llavònses per veuremos un dia à l'añy ò tú ò jò haurem de fé duas horas de camí.

—¿Y qu' hey farem? Ja téng compromesa sa méua paraula.

—Sa paraula no es una escritura pública fèta per má de Notari. Quants n'hi ha que la tornan arrera. Cadascú cerca es pá que més l'assacia. Encara no heu donat es nòms, y es precís mirarhó bé abans, perqu' una vegada fét es val Déu ja no té remey.

—Fieta, axò no pòt essé.

—Ja tengueras un dimòntre de pensament amb axò de posá sa téua má à pública subasta.

—¿Y si hagués fét lo que va di na Tonineta de Sa Bardissa que volia fé de sa séua?...

—¿Y qu' era?

—Posarla à rifa entre ets séus enamorats.

—Si tú heu haguessas fét, per ventura sa sòrt hauria afavorit En Geròni.

—Y per ventura hauria afavorit En Jaume.—

Y axí continuaren fins qu'entrá l'amo En Jòrdi, senti tocá es mitj dia, y llevantsé es capell comensá à resá sas tres Ave-Marias.

ENRICH ROCH.

(Acabarà.)

EL CORPUS DE SANT MIQUÈL.

1661.

RONDAYA HISTÒRICA.

II.

Mortal ha estat sa ferida;
Aquell tir ha estat funest.
Dins sa sanch es Marquès néda:
Corren es companhs inquietis;
Donan es veynats auxili;
Acudexen es parents;
S'Extremunció es arribada;
Vénen metges y barbés;

Però es curta s'agonia,
Qu'entre sospirs y jaméchs
Es pòbre Marquès Damèto
Pròp de tres hòres després,
D'ets séus amichs dins es brassos
Entrega s'ánima à Déu.

Y méntres es truy y es susto
Ténen distrèta sa gent

¿Es Miquelet per ahont para?

¿Está amagat? ¿ahont es éll?

Ja no está de centinèl-la:

Tal vòlta un cástich present,

Encara que bona escusa

Amb sa consigna tengués,

Es fuyt amb so cò tot nègre

De pò y de remordiment.

Tal vegada es rigó plòra

D'es séu ofici, qu'ha fét

Un miserable homicida

D'un qu' es soldat obedient.

¡Ay, desventurat si el tròban!

¡Ay, qui amagarlo pogués!

Uns des Marquès acompanyan

Resant y plorant à un temps

Es còs mòrt à Sant Domingo,

Ahont sa tomba d'ets séus

A etèrn repòs el convida;

Y altres en fúria desfèts

Es pòbre Miquelet cercan

Per plasses y per carrés;

Y tots juran que venjansa

S'han de prendre gran y prest,

Perque aquella mòrt d'un nòble

Tota sa noblesa fèr.

El s'endemá, la Justicia

Va trobá dins es Convent

De la Mereè es pòbre reo

Qu'à prendre sagrat vengué.

Y carregat de cadenes

Còm si fós un delinquent

El fé tancá dins sa torre

De Sant Miquèl (que també

Fèya de presó en cèrts casos)

Fins qu'el Seño Cancillé,

Si la Iglèsia li valia,

Fallat y resòlt hagués.

Y méntres engalanavan

Es Tèmples amb richs ornaments,

Y omplian es presbitèri

De ciris y de ramells,

Y ets escolans afanosos

Corrian d'estrem à estrem

Penjant domassos, cortines,

Salomons y llantonés,

Y apareyant ses lledanies

De mil colós diferents,

Y es penons, y es tabernacles,

Y es Sants, y tot lo demés

Que l'endemá més lluhida

Sa processó pugués fé,

Allá, fermat à una anella

Dalt es campaná, duguent

A n'es puñs dures manilles

Y grillons à n'es turmells,

Es Miquelet en silènci

Vení sa nit trista vé,

Si apénat per sa desgracia

De sa mòrt qu'havia fét,

Tranquil y confiat al ménos

Perque se véya innocent.

ALIQUID.

(Acabarà.)

BONA SENTENCIA.

No sé cert à ne quin Jutjat de Palma va essè; però es es cás que succehí lo siguent:

Sa Guardia-civil havia agafat un lladre y asesino, un homo de lo més dolent qu'hey puga havè; y quant es Tribunal es trobava reunit per ferli sa sentència, à pesá de qu'es Fiscal, segons diuen, era de lo més llest, y que tots es qui formavan es Tribunal no n'hi havia cap que tengués toix; còm era tant es mal qu'aquell homo tenia fèt, no porian pensá entre tots quina casta de cástich li donaria; que sigués en proporció als crimens que tenia comésos, y en mitx d'aquests duptes digué un des públich, (pens si era un sabateró):

—Jò cridaria es primé pagès que passás p'es carré y éll que 'l sentenciás, per ventura entre tots vostès no s'imaginarán un cástich tant fórt.

—Aprobado, (respongué tot es Tribunal en masa.)

Donáren ses órdres oportunes y passat un moment ja estava allá un pagès de Artá, à qui es Jutge li digué:

—Germá, ¿veys aquest homo que sèu aquí fermat de mans y de pèus? pues es aquell lladre y asesino, aquell homo tan dolent que fèya tant de mal à Mallorca; y per lo molt de mal que té fèt, ara li tenim que ferli sa sentència, y mos trobam embarasats per donarli es cástich que sia proporcionat p'es crimens que té comésos; y vos hem cridat perque vos li fassèu sa sentència, y lo que vos direu allò se farà, perqu'apesá de que no faltan males llengos que diuen de que nòltros es missès som el reverent Dimòni, pues apesá d'axò, no mos trobam amb ánimos de pensá es cástich que 'n justicia es mereix.

Es pagès sentint aquestes paraules des Jutge es posá un poch pensatiu, (ja es de rahó), y passat un petit moment, digué:

—Señores; ¿es cert y segú de que se farà lo que jò diré?

—Cert, (respongué es Jutge.)

—Bòno ydò, ¿aquest bergant qu'es fadrí ò casat?

—Fadrí, (li responguéran.)

—Pues essent axí, (digué es pagès), jò amb tot es méu cò el sentencihi à que 'l casin amb una dòna que ténga tres còses: molta llengo, pare y mare joves, y moltes germanes y parents.

Es Tribunal s'axecá tot estupefacto, y cridant, digué:

—Germá! ¿que deys? ¿Es casarsè li donau per cástich, à un homo tant criminal?

Es pagès també s'axecá, y amb un tò molt solemne, digué:

—Señores: dexaulo fé, dexaulo qu'es casi, que si té sòrt de trobá una dòna

còm sa méua, unes cuñades còm ses méues y una sògra còm sa que ténch, ¡remil carretades!!!.... 'Xaulo fé, que ja té billet.

Que te pareix lectó, ¿que tal seria sa dòna des pagès y sa séua parentèl-la?

No sabem si també era Artanenca.

UN RONDAYÉ.

LO QUE CERCAN MOLTES.

—¿Què cerca aquella criada

Cada dia p'es pasetx?

Allá sempre la me vetx

Amb una gran botonada;

Un devental de macada

Y es gipó ben escotat.

—Jò t'ho diré: *Enamorat.*

—Aquella que tot lo dia

Té un gran rosari amb sa má

Es segú deù demaná

A Sant Jusèp ó à María,

Que quant ella mòrta sia

La s'en duga à son costat.

—T'enganas; *Enamorat.*

—¿Què cerca na Lluisseta

Amb sa cara tan pintada

Y sa sabata ajustada

Que le fa tan hermoseta,

Y amb aquella violeta

Que dú sempre à n'es costat?

—¿Qu'ha de cercá? *Enamorat.*

—Na Bèt tot lo dia está

Aseguda à n'es balcó,

Amb ses mans té es mocadó

Y may se sòl amocá;

¡Jò no sé que deù cercá!

¡Sempre mira à ca's veynat!

—Jò t'ho diré: *Enamorat.*

—Na Tonina té recades

Guants, sombrilla y deù vestits,

Guyetes per dú à n'es pits

Y sèt camies brodades

¡Sabeu que moltes vegades

Diu: «Jò 'n faria un barat

Amb un hòn *Enamorat.*»

—Que los impòrta si es

Guapo, ò lletx, ò pòbre ò rich

Si dú ò no dú *karrich*,

Si es ciudadá, si es pagès,

Si es un Compte ò es un Marquès

O si es un pòbre llegat,

Méntres sia *Enamorat.*

UN QUE 'N SAP LA PRIMA.

XEREMIADES.

Hem rebut es número 33 de *La Ilustracion* que surt à Barcelona baix sa direcció de Don Lluís Tasso, y p'es séus hòns escrits y magnífichs gravats no

desmereix en rès d'ets altres números.

A tan útil setmanari s'hi suscriu per sis pesetes s'any à Barcelona, Arch del Teatro, números 21 y 23.

*
**

¿No seria hò qu'un vapor d'es molts que tenim à Mallorca, aprofitás es hòn tèmps y es llarchs dies des Joriòl y s'Agost per fé viatges de *recreo* à Barcelona passant de dia? Creym que sortint à les sis des dematí podria arribá à les sèt allá y un no tendria que jèure en mar lo qual seria molt còmodo p'es pasatgés.

Convendria pensarhi y doná aquest gust à moltes señores que n'estirian contentes, sense contá lo qu'axò facilitaria es qu'es catalans mos venguessen à veure.

Axò es còsa de pensarhi una mica.

*
**

Tres processons hem tengut no més enguañy. Sa del *Corpus* que va essè molt lluhida y llarga. Sa de Sant Miquèl es dilluns passat que va essè tan llarga y lluhida còm ets altres anys y amb sa matexa concurrència de sempre; y sa des derré dijòus vulgo de sa *Moiweta* que ningú sòl veure per lo senzilla qu'és.

Deù fassa que l'any qui vé em poguem veure més, ja que tants d'elements hey ha dins Ciutat per ferné de hònes. Tot seria que ses Confraries del Sagrament de ses demés parròquies hey prenguessen una mica més d'interés y ets Ecònomos y Rectós los anássen per ses séues.

*
**

Ja qu'à Ciutat ténen peresa de fé processons, per fòra pòrta tots es llogarets de Ciutat ne fan y de molt hònes còm hem pogut veurerho enguañy. Qu'aquest hòn exemple se generalís p'ets altres caseríos.

EPIGRAMAS.

A una cèrta capital
Morí un metge famós,
Y es fossé tot generós
Volgué pagá es funeral.

—¿Devia essè ben amich
Que tú fasses lo que fás?
(Li deyan.)—No es axò es cás.
Es que matant m'ha fèt rich.

XARÒGAS.

—Sa dieta cura tot mal
(A un mèstre li varen dí.)
—Jò assegur que si es axí
A mí m'han fèt, immortal.

UN QUE 'N SAB LA PRIMA.

COVERBOS.

Ses significances d' En Felet.—A una casa de la pagesia s' havian reunit sèt ó vuyt jovensanes amb so cap plè de grins y dos ó tres estornells.....

Es cás era que ja tenian s' òli y sa farina per fé una buñolada, y tach, s' hi entréga un cap esflorat que no merexia ses simpaties de cap d' elles.

—¡Ara si que mos ho desbarata aquest estrúmbol!, (digué una d' elles, fènt xep-à-xep.)

—Digauli que s' en vaja, (deya s' altra.)

—Digaley tú.

—Jò no ley dich. Llavò mos faria glòses.

—Si éll hey ha d' essè, jò no fas buñols, (responia un' altra.)

—Ni jò tampòch.

—Ni jò tampòch.

—Digau à n' En Felet que ley diga amb significances, que s' en vaja, (interrompé un' altra.)

—¿Que teniu, atlòtes, (digué En Felet, quant sentí que l' anomenavan.)

—No volem En Xisquitos à sa véga. ¿L' hi vòls dí que s' en vaja?

—¿Perque nó? Esperauvós.....

—Però, mira, Felet, no s' ha d' agraviá.

—No tengues pò. Jò ley diré en significances, que s' en vaja.

—Ydò, sí, digaley. Mira, no l' agravies, que no sàpia lo que volem fé.

—No tengues pò.

Y En Felet ja s' encara amb En Xisquitos y li etziba aquesta:

—Mira, Xisquitos, et fás à sèbre qu' aqui fas nòsa. Aquestes atlòtes han de fé buñols y ja 'u ténen tot apareyat. No t' hi vòlen perque ets xarradó y m' han encarregat et digués que t' en vajes y no tornis.

*
**

¿Quina es sa missió de sa dòna à n' aquest mon?

Aquesta disputa tenian s' altra dia quatre fadrins veyardos dins una casa.

—Sa dòna, (deya un), Déu la fé perque donás fiys à sa Patria.

—Sa dòna, (deya s' altra), va essè féta perque formás ses delicies de sa societat.

—Sa dòna, (digué un tercè), no té més missió que de cuyná, rentá, cosí, etc., etc.

—Encara no heu endevinat ninguns, (respongué un véy que sèya à un recó.)

—Ydò, ¿per qu' es féta, Sent Tiá?

—Sa dòna es féta per casarsè.

El Sent Tiá tenia rahó de sebrerhó: era casat sis vegades y es trobava viudo.

*
**

Contan d' un músich violinista, molt bòn subjècte, que sempre s' en tornava

à ca-séua sense cobrá es trabay, quant el cercavan per fé músiques, perqu' es séus companeros en tractá de fé parts movian saragata, apòsta, perque s' en anás.

Un dia sa dòna s' enfadá amb éll perque no cobrava, y li digué:

—Miquèl, axò no vá. Anit no vengues que no 't paguin.

—María, faré lo possible, no 's perdrá per mí.

Aquell vespre cabalment ses vèrbes varan essè veres. Quant tractáren de fé parts heu féran à tochs, y no quedá cap instrument sensè més qu' es violí d' En Miquèl qui s' escapá axí còm milló pogué, y, cametes amigues.

—¿Qu' has cobrat? (preguntá na María quant el va veure més blanch que sa cera.)

—¿Cobrat? (digué, En Miquèl.) ¡Fé gracias à Déu qu' he vengut viu! Ja pensava no veuret més, Marieta.

*
**

El Bisbe Nadal era sollerich y quant vengué de Bisbe un amich séu d' infancia que féya de moliné hey volgué aná à veurel à n' el Palau. Demaná per éll y quant el vé, digué:

—¡Ola! ¿Còm te vá, Bernat? ¿K' estás hò?

—Jò no som tan baix perque m' hajes de tractá de tú, (contestá.)

—Perdon, Señor Santíssim Sagrament, (respongué es pagès, ajonoyantsè.)

—Ni tan alt, ni tan baix, (contestá el Bisbe fèntlo axecá, y riguent es temps que l' abressava.)

*
**

Un missè defensava à un pòbre errat de contes, acusat d' havè seduhit una jove qu' havia fuyt amb éll de ca-séua; y per prová s' ignocència d' aquell malanat, terminá sa defensa d' aquest mòdo:

«No sé més que tres mèdis de sedució: sa bellesa, es talent y es doblés. ¡Sa bellesa!.... mirau aquest desdixat qu' assembla un porch-singlá. ¡Es talent!.... ¡Quin ha de tení un homo que s' enamora y futx amb una dòna! No hey cap majó estupides. ¡Es doblés!.... Jò el defèns de llimosna.»

Es Tribunal absolgué s' acusat.

*
**

Un señó casi sempre en s' estiu anava, per dins ca-séua, amb calsons blanchs y sa camia defòra, y còm habitava à uns estudis y tenia ses persianes ubèrtes tothom el véya. Un dia passá per allá un atlotet, molt atxarovit, que venia billets, y quant el vé comensá à cridá:

—¡Ala qui pòsa! treys es piñons, treureu per ròba per uns calsons.

Ell que 'm direu, aquell señó s' empagahí, tancá ses persianes, y ara, per caló que ténga, s' estima més dú calsons demunt que devall.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Déu t' alliber de picada de còrp ú serpent.*

SEMBLANSES.—1. *En que té bañes.*
2. *En que té capell.*
3. *En que té rëya.*
4. *En que té béch.*

QUADRAT.....—*Inca-Nort-Cree-Ateo.*

PREGUNTES...—1. *Un cá.*
2. *Quant se crema.*
3. *Un sort.*

FUGA.....—*El Còrpus sempre cau en dijòus.*

ENDEVINAYA.—*De majós qu' éll.*
LES HAN ENDEVINADES:
Totes:—*Un qui dimecres fa fésta.*
Sis:—*Una Atlòta casadora, Una Viuda sense infants y ¡Pòbre Angelet!*
Cinch:—*En Juan Palós y Metirrotxini.*
Y una no més:—*Un qui no es pòt casá.*

GEROGLIFICH.

PPKPP ARI DBAD:

UN AMICH MÉU.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una Iglesia à un hòmo?
2. ¿Y un Sant-Cristo à un campaná?
3. ¿Y un bòn farré à una viña?
4. ¿Y ses presons à n' es vapors?

QUIDAM IGNARUS.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª rëxa, una flòr que despedeix bona oló; sa 2.ª, es llinatge d' un gran músich compositó catalá; sa 3.ª, lo que jò sovint fatx sens' essè fusté; sa 4.ª, un llinatge mallorquí; sa 5.ª, dos números romans, y sa 6.ª, una lletra.

J. SEUGITRA.

PREGUNTES.

1. ¿Quines condicions ha de tení una figa per essè hòna?
2. ¿Per quines cinchentes el Dimòni está à l' Infèrn?
3. ¿Qu' es lo qu' entra ahontsevuya encara que estiga tancat?

COLL BEDOCAT.

FUGA DE CONSONANTS.

.A. .E. E..E .O..E .E .E.. .UE .E .A.E.,

METIRROTXINI.

ENDEVINAYA.

De lo que 'n passes fretura,
En ténch y no t' en daré,
De s' abre que quant naix té
Sa séua fruyta madura.

UN AMICH MÉU.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

25 JUÑY DE 1881

Estampa d' En Pere J. Gelabert.